

- **Светли и паметни годишници** – Патриаршеско и синодално послание по повод юбилейни празници през 2005 г.
- **На поклонение в Вара** стр. 3

- **Модерната психология и свещените канони** – в отговор на писмото на едн. псалтиър стр. 4
- **Прогласавата на Божествената Троица в съвременната православна еkleзиология** стр. 5

- **Последните дни на Търновският митрополит Иларион (бивш епископ Макарлополюски)**
- **Едно светло предание в Силестра** стр. 6
- **Църковно-народните борби в Русе** стр. 7

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С Е !

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

„Аз съм възкреснало и животно; който вярва в Мене, и да умре, ще оживее.“
(Йоан. 11:25)

Вълюбени в Господа чеда на светата ни Църква,
ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

За всички нас денят на Христовото Възкресение е празник на спасителното тържество на нашата вяра – денят, в който се изпълни обещанието, дадено още на съгършилите наши праотци, денят на освобождението ни от властта на тъмнината, денят на влизането ни в светлото Царство на раба̀нтия и прославен наши Спасител, Богочовека Иисус Христос. Истинни са думите на нашия Господ и нито една от тях няма да отмине (Мат. 24:35), защото стого: „Той възкръсна, както беше казал“ (Мат. 28:6; срв. Йоан. 2:22).

Христовото Възкресение, което днес така тържествено Църквата празнува, е славно и велико, единствено и неповторимо по рода си събитие в цялата човешка история. То е най-дълбоката и непоклатима основа на нашата православна вяра и на неизменното ни очакване за възкресение на мъртвите и живот в бъдещия век. Единствено фактът, че Христос „умря и възкръсна и оживя, за да господува и над мъртви и над живи“ (Рим. 14:9), придава действителен смисъл и подпомага чедна на човешкия живот.

Всички ние, членовете на Църквата, която Христос „си придоби със Своята кръв“ (Дявн. 20:28), и днес вярваме и истинно използваме самовластното всепобедно Христово Възкресение. Само в истинността на това Възкресение, което е изпълнение, завършек и смисъл на Божие домостроителство за падащите и греха човеци, ние намираме нужните ни сили в непрекъснатата духовна борба „против светоустроиците на тъмнината от тов век, против подвезбените дъзове на злобата“ (Еф. 6:12).

Светлината на дивното тридесетно Възкресение на нашия Господ и Спасител може да разсея мрака в човешките души, да прекрати дългата нощ на отчаянието и да ни отвори с всепопращащата Божия любов, който изпълт мрак на света не можа да помрачи (Йоан. 1:5).

Братя и сестри,
Неизмеримо е Божие милосърдие към всички

Възкресение Христово. Икона от септословския алтисър „Филотей“, Критска школа

ни нас. От любов към човешите Бог „отдаде Свои Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен“ (Йоан. 3:16). Вярата в Бога, в Неговото спасително за нас Въплъщение и във Възкресението Му от мъртвите, е тайна, непостижима за ограничения и оставен сам на себе си човешки разум. Но ние вярваме и използваме без да сме видели (Йоан. 20:29), „понеже с вяра ходим, а не с виждане“ (2 Кор. 5:7). И тази спасителна вяра не е от нас – тя е „Божий дар“ (Еф. 2:8) и от нас се очаква само да отворим душите и сърцата си за нея. Затова нека и ние, заедно с боговълюбените съборни отци, да възкликнем радостно: „Всички така вярваме... тази е отеческата вяра, тази е апостолската вяра, тази е православната вяра, тази вяра спаси света!“ (Шесто заседание на IV вселенски събор).

Радостта от тази вяра е пасхалната радост, кои-

то изпитали Господните ученици, когато чули от възкръсналия Христос: „Радвайте се!“ (Мат. 28:9). И както Христос „съе смъртта Си потыка смъртита“, така и те, а заедно с тях и всички ние, с вярата си в Христовото Възкресение всеки ден намираме Бога да живеем по Сила и да противостоим срещу вярата на нашето спасение, защото „тази е победа, която победи света – нашата вяра“ (1 Йоан. 5:4). „Ако въз Христос не се възкръсна, то правна е нашата проповед, правна е и нашата вяра... Но ето, Христос възкръсна от мъртви и за умрелите стана началък“ (1 Кор. 15:14, 20).

Като празнуваме с радост великия празник на преславното Христово Възкресение, отечески молихтеме на всички вас, верни чеда на Българската православна църква в Родината и далеч от нея, здраве, духовни сили, единство във вярата, преуспяване в любовта към Бога и към ближния и напредък във всяко добро дело!

Благодатна да възкръсна от мъртвите Господ Иисус Христос да бъде с всички нас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Председател на Св. Синод
† **МАКСИМ**

Патриарх Български и Митрополит Софийски

Членове на Св. Синод :

- † Врачански митрополит **КАЛИНИК**
- † Сливнишки митрополит **ИОАННИК**
- † Пловдивски митрополит **АРМЕНТИЙ**
- † Видински митрополит **ДОМЕТИАН**
- † Варненски и Великопреславски митрополит **КИРИЛ**
- † на САЩ, Канада и Австралия митрополит **ИОСИФ**
- † Западно- и Средноевропейски митрополит **СИМЕОН**
- † Великотърновски митрополит **ГРИГОРИЙ**
- † Русенски митрополит **НЕОФИТ**
- † Неврокопски митрополит **НАТАНАИЛ**
- † Плевненски митрополит **ИГНАТИЙ**
- † Старозагорски митрополит **ГАЛАКТИОН**
- † Ловчански митрополит **ГАВРИИЛ**
- † Доростолски митрополит **ИЛАРИОН**

ДЪРЖАВЕН СЪВЕЩАНИЕ

Митрополит на Карпенис НИКОЛАОС

Модерна психология и свещените канони

В отговор на писмото на един психиатър

Днес сме свидетели на един печален факт. Не само в Европа и целия свят, а и в България и цял свят, изпитват авторитет на човека е изграден на антропоцентрична основа. Като „марка на човек“ е поставен *нашият човек*. Това е един опит за самобожество, което представлява опасно отклонение от християнство.

В наше време ползилиха голямо разпространение психологичните теории. В тях човекът е централна фигура. Някои психотерапевти, като Пиаже, преобръщат аксиомата и богата традиция на Църквата, и се представят за „неогренирани“ учители и „спасители“ на съвременния човек. Това обаче е антропоцентричен подход към проблемите в нашия живот и не поставя пред нас представяне открито отношение от истинната традиция на Православната Църква.

Без да подценяваме науката психология и съветите ѝ при решаването на човешките проблеми, по-вече от които промитичат от липсата на нравствено познание, е необходимо човек да изникне, че днес господства един излюден психологичен изглед върху проблемите на човека. Тук не се позова на познатата на о. Михаил Кардамаск, защото вярвам, че ти изразяваш гласа на Църквата. И „Свещеното ми е скръбно да разглежда проблемите на хората психологически, т. е. фрагментарно, и да нишка за решаването им обръщане към психоанализата и психиатрията, които гарантират цялостна терапия. Този подход е свързан с подменяване на чистото мнение на децата психологията.“

От друга страна, християнската православна духовност е призовава да свидетелства, че истинските проблеми на хората винаги са били от духовен характер. Те са всеобщ и лични проблеми, свързани на взаимната връзка и общата отговорност. Техната терапия трябва да се търси във възстановяването на общенето като измерение на човешкото съществуване и не само в себе си, както се извършва самоизмерение на личността идентичност и на духовността. Става дума за върхването на човека в метафизичното му и метафизическо измерение, към съществуването на психологичен опит на християнство, който предлага извеждането му от безкултурната на психологията.“

Според православното учение ангелите се делят на чинове, а хората на чинове надлъжен кам роводе. Той

за означава, че човек не може да се отдели от другите, да му се особотят страсти и страдания. Както Христос преживя трагедията на целия свят, без да бъде изведен от съвестта. Свещеността е трагичност – дори малко преди началото на митридата Сион се обираха каниби. Свещеността: „Мир ни оставим; Мир мир ни давам“ (Июн. 14:17) – същото се случва и с богоразпознаването, с последователите на Христос. Те поемат отговорността за всички ставания, които съпътстват съществуването. Поист кръста и преживяват греха на ближния без трагичност и това ги води към спасение. Затова свещеността е единствен мовак или аскет е общителен и обществено ангажиран човек, който трябва да бъде изграден. Така болката на другите с духовни лекарства. Както св. Григорий велики пише: „Този свет е изграден на „пророците Аламе“, така и Християнската църква е изградена със смъртта и дават живот.“

Като приема човека за автономен, т. е. отделен от познание, е необходимо човек да съвременната психология, опитвайки се да го излекува самостоятелно, претърпява абсолютен крах. Нейният метод на работа и разкрива като излюден антропоцентрична и следователно не е християнска. И защото е така, защото е дело на хора, които:

- а) пренебрегват действително на Божията благодат;
- б) не се интересуват и не отчитат дълбоката на човешката същността на обожението;
- в) отричат съществуването и разрушителното действие на дявола;

Като обръща гръб на трагичното положение на човека след грехопадението, единственият и действително средство за възстановяване от греха, психологията е неспособна да помогне резултатно на очакваните резултати на очакваните резултати.

Някои духовни изповедници изучават съвременната психология, но не тълкуват и се основават изцяло на тях при наставленията към грешния човек. И в това си време пренебрегват умешето на Църквата, както то е за западността в богословски творенията на свещените отци и в свещените канони. Свещените психологически достижения на св. отци са революционни за Западния свят, но не и за Православна Църква. Затова няма се осособяване на човека, а от отците на Итояко, които про-

сещавани от св. Дух, са се занимавали всемо преди не с тези въпроси и са дали завършени отговори. Писали са за създанието и ума, за страданията и същността, в което се намират грешникът, за освобождението от страстите и победата над демонските сили и т. н. Каноновете не отхвърлят идеите и цели, а и преди всичко опит от живота „в Христа“. Те са станали учители на Църквата, защото с помощта на Божията благодат са установили на демонските нападения, познавали са добре начина на действие на дявола, преобладавали са в състояние на обожение и са се пренасявали в състояние на св. Дух. Те разграничават сътвореното от нестворената енергия и добре разпознават дали нещо произхожда от телесна слабост, от духовно заблуждение, от сатанско действие, или е дар на Християнска благодат, нито както е невъзможно да бъде направено от психиатрите, които оценяват нещата субективно.

Св. отци не стремат самостоятелно към самонастигане, както прави това съвременната психология, защото добре знаят, че тя може да донесе човека до шизофрения. Самите те като мъдър са Божествена благодат подпомагат за достигане на хармонично състояние, като нито искат към съществуването на човешкото съществуване. В подкрепа на тази мисъл е следният цитат: „В аскетическия текстове, като нито искат към съществуването на човешките критерий, тъй в крайна сметка се оказва неспособна да помогне на съвременния човек. Затова св. канони запечатват свободата на човека, грижат се за освобождението му от най-голямата тирания, каквато е грехът и

се борят за освобождението от най-голямата тирания, каквато е дяволът. Тъй като същността на св. канони е спасението на човека, това прави опасно всяко подобряване на човека.“

Предложеного да бъдат подложени св. канони на един психологичен анализ нововъзниква, че подкрепящите този изглед не познават действително на Божията благодат, защото не са приложили психологията. Съществът и неговото дело не могат да бъдат подложени на психологичен анализ на психологичен анализ и психиатричен изследвания. Думите на ап. Павел са ясно и категорични: „Душният човек не възкръсва никога, а само Дух; за него това е възкръсване и възкръсване, защото то се изследва духовно. Душният човек изпада вечно.“ (1 Кор. 2:14-15). И същността на основата на кой психологичен анализ не оценяваме св. канони.“

Когато Църквата пише или тълкува Св. Писания, тя използва психологичен анализ, който използва философията – не просто философията, когато изследва св. канони, тя не прехвърля да стигне норми. Църквата винаги служи на делото на спасението. Основата на св. канони е единство на Църквата, която е основата си в аскетично. Това е и разликата между Православното и гресите. Православното е аскетично, докато гресите е рационално. Чрез св. канони се избягва този рационализъм и формализъм и се търсят изпънеността и подвигът, който волят човешки обожение, към преживяването „на“ и „навън“ Св. Дух на Християнския живот и дело. Категорично е определеното на Пето-шестия вселенски събор, че определените от същите и блажените отци канони остават вярни „във дни и времения, за да бъдат покаяние и духовни упражнения, необходими предпоставка за правопосланият епок, пребивава в духа на св. канони и разбира, че те са валидни за всяка епоха и време.

Не по-малко богоугодно е възгледът, че св. канони са античуждестен и убогив човек, тъй като по отрицателно, почитава се предпазва основнобождатата терапия на психоанализата, но като психотерапия, почитава на човешките критерий, тъй в крайна сметка се оказва неспособна да помогне на съвременния човек. Затова св. канони запечатват свободата на човека, грижат се за освобождението му от най-голямата тирания, каквато е грехът и

се борят за освобождението от най-голямата тирания, каквато е дяволът. Тъй като същността на св. канони е спасението на човека, това прави опасно всяко подобряване на човека.“

Предложеного да бъдат подложени св. канони на един психологичен анализ нововъзниква, че подкрепящите този изглед не познават действително на Божията благодат, защото не са приложили психологията. Съществът и неговото дело не могат да бъдат подложени на психологичен анализ на психологичен анализ и психиатричен изследвания. Думите на ап. Павел са ясно и категорични: „Душният човек не възкръсва никога, а само Дух; за него това е възкръсване и възкръсване, защото то се изследва духовно. Душният човек изпада вечно.“ (1 Кор. 2:14-15). И същността на основата на кой психологичен анализ не оценяваме св. канони.“

Когато Църквата пише или тълкува Св. Писания, тя използва психологичен анализ, който използва философията – не просто философията, когато изследва св. канони, тя не прехвърля да стигне норми. Църквата винаги служи на делото на спасението. Основата на св. канони е единство на Църквата, която е основата си в аскетично. Това е и разликата между Православното и гресите. Православното е аскетично, докато гресите е рационално. Чрез св. канони се избягва този рационализъм и формализъм и се търсят изпънеността и подвигът, който волят човешки обожение, към преживяването „на“ и „навън“ Св. Дух на Християнския живот и дело. Категорично е определеното на Пето-шестия вселенски събор, че определените от същите и блажените отци канони остават вярни „във дни и времения, за да бъдат покаяние и духовни упражнения, необходими предпоставка за правопосланият епок, пребивава в духа на св. канони и разбира, че те са валидни за всяка епоха и време.

Не по-малко богоугодно е възгледът, че св. канони са античуждестен и убогив човек, тъй като по отрицателно, почитава се предпазва основнобождатата терапия на психоанализата, но като психотерапия, почитава на човешките критерий, тъй в крайна сметка се оказва неспособна да помогне на съвременния човек. Затова св. канони запечатват свободата на човека, грижат се за освобождението му от най-голямата тирания, каквато е грехът и

се борят за освобождението от най-голямата тирания, каквато е дяволът. Тъй като същността на св. канони е спасението на човека, това прави опасно всяко подобряване на човека.“

Предложеного да бъдат подложени св. канони на един психологичен анализ нововъзниква, че подкрепящите този изглед не познават действително на Божията благодат, защото не са приложили психологията. Съществът и неговото дело не могат да бъдат подложени на психологичен анализ на психологичен анализ и психиатричен изследвания. Думите на ап. Павел са ясно и категорични: „Душният човек не възкръсва никога, а само Дух; за него това е възкръсване и възкръсване, защото то се изследва духовно. Душният човек изпада вечно.“ (1 Кор. 2:14-15). И същността на основата на кой психологичен анализ не оценяваме св. канони.“

Когато Църквата пише или тълкува Св. Писания, тя използва психологичен анализ, който използва философията – не просто философията, когато изследва св. канони, тя не прехвърля да стигне норми. Църквата винаги служи на делото на спасението. Основата на св. канони е единство на Църквата, която е основата си в аскетично. Това е и разликата между Православното и гресите. Православното е аскетично, докато гресите е рационално. Чрез св. канони се избягва този рационализъм и формализъм и се търсят изпънеността и подвигът, който волят човешки обожение, към преживяването „на“ и „навън“ Св. Дух на Християнския живот и дело. Категорично е определеното на Пето-шестия вселенски събор, че определените от същите и блажените отци канони остават вярни „във дни и времения, за да бъдат покаяние и духовни упражнения, необходими предпоставка за правопосланият епок, пребивава в духа на св. канони и разбира, че те са валидни за всяка епоха и време.

Не по-малко богоугодно е възгледът, че св. канони са античуждестен и убогив човек, тъй като по отрицателно, почитава се предпазва основнобождатата терапия на психоанализата, но като психотерапия, почитава на човешките критерий, тъй в крайна сметка се оказва неспособна да помогне на съвременния човек. Затова св. канони запечатват свободата на човека, грижат се за освобождението му от най-голямата тирания, каквато е грехът и

се борят за освобождението от най-голямата тирания, каквато е дяволът. Тъй като същността на св. канони е спасението на човека, това прави опасно всяко подобряване на човека.“

Предложеного да бъдат подложени св. канони на един психологичен анализ нововъзниква, че подкрепящите този изглед не познават действително на Божията благодат, защото не са приложили психологията. Съществът и неговото дело не могат да бъдат подложени на психологичен анализ на психологичен анализ и психиатричен изследвания. Думите на ап. Павел са ясно и категорични: „Душният човек не възкръсва никога, а само Дух; за него това е възкръсване и възкръсване, защото то се изследва духовно. Душният човек изпада вечно.“ (1 Кор. 2:14-15). И същността на основата на кой психологичен анализ не оценяваме св. канони.“

Провод
Нем ИСТОПОВА

†Доростолски митрополит ИЛАРИОН

Последните дни на Търновския митрополит Иларион (бушвенски) Макариополски

Нима нишо вечно на тоя свят. Честит е тоя, който оставя себ си добро спомен. Така е бил и архимандрит Иларион Макариополски, Търновски митрополит. Страданията и трудовата усложнота му на издестването на самостоятелния Българска църква дава отграждане на харизмата му. По болка се. При това гражданта му за Духовното учреждение – семинария в Печора-ловчански манастир над гр. Лисковене, не му давала покой. В един ветровит ден явил кон в през Арбанаси отишъл в манастира, за да види как явил строятел на новата училищна сграда, колко и днес краси цялата околност. Простудил се. А сто че и телеграма пристигнала от Цариград – че вии на заседание. Скажите на близките край него не могли да го спрат. Дълбоко съвещание понаказ да пишала. А и тога наредене се неразборни и ежиби между цариградските българци по въпроса за седанието на Екзархата в София. България ни, или в Цариград за остане, както и усилвала за поминуването отдалеченото Патриаршията оне по тревожния и той, едва приповидавала се от болестта, на 11 май тръгнала от Търново и на 18 с. м. пристигнала в Цариград.

Протрупувал по найверния път през ронини св. гр. Елена и Славянския българск с придружаването кон. Както винаги, словеските правения показвали почитливо внима-

ние и търпеливост с него на коне да го изпратят. Някои младежи – като митрополит Тодор Попович (баща на майка му, благодатен и търпелив човек) – Стоян Михалев, бащата на Илариона, тогава на 13-14 години – кой на кон, кой на мараге, тръгнали след първенците.

За това последно посещение на Цариград по време на изпращането към Цариград на Илариона лично ми е разказвал дядо ми. Той беше мъдър човек, вчитателен и прераподеда му на стари години да пише предикатна картина на изпращането.

Стигахме, казваше ми той, до с. Кереслика (с. Боршево). Там спряхме и до там го изпращахме. – Край село имало един грамаден стар дъб, раззелен и пред него един красен слобод. Владоката спирал. Слезъл от коня и казал дъбу: „Тук имаше се Бог“. Повинавал поглед нагоре към яното небе, прекръстил се и промълвил: „Молни, Господи, Боже, помогни!“ И обрнал се към изпращащите, спокоевно казал: „Дано в скоро време бъдеш и ти тук да видиш свобода. А ли вървим, наждавам се, Бог ще ни ошавести.“ Сблугвал се с по-възрастния, благословил общо всички

и тръгнали с него на коне да го изпратят. Някои младежи – като митрополит Тодор Попович (баща на майка му, благодатен и търпелив човек) – Стоян Михалев, бащата на Илариона, тогава на 13-14 години – кой на кон, кой на мараге, тръгнали след първенците.

За това последно посещение на Цариград по време на изпращането към Цариград на Илариона лично ми е разказвал дядо ми. Той беше мъдър човек, вчитателен и прераподеда му на стари години да пише предикатна картина на изпращането.

Качил се на коня. Прекръстил се пак, шибнал коня и отишнал.

При изпращането с няколко тукно преустройство на манастира по забърсалите и до малко малко хали с ръка на натам, докато изчезнал от погледа им.

Телом отпалнал, имонрен, изтиснен, на 4 юни 1875 г. в Цариград, четвъртък, в деня черта, след молитва за сми издължал. Този Иларион наричан също „Михайловски“ от братови си сии философа-неп Стоян Михайловски – историческо-теодичен хработник – крабрел, самостоверен деец, починал. „Годните на човека, гласи мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Вестра за неочакваната смърт на „този велик български пераер“ се разнесла между българите, а още същата вестна в Ортакта и премного ги разтърсвала.

На следния ден, петък, следобед към 16 ч. тзвните останки на покойника били пренесени в литийно траурно шествие от дома му от архиерейте на

Св. Синод и цариградското българско сменство. Минали край архиерейно-гюрганската и арменско-топчиската църкви, дето тамозно стана приемно одачване с певни изходки и направили заутрешното погребение. Минали и край скарварския манастир, дето екзархат имел започнала молитва и после край гърцката църква по гледни, водещ към морето, но там нямало нищо лично свещеник или гърц, вратите на църквата били затворени.

Пристигнали на приетанието, където два паравола, изследователски и много народно-младичко извикавали траурната песничка. Ковчегът на покойника бил пренесен на първия паравол, дето се качили и архиерейте и свещеното и тъй пречесли покойника до кояните на Босфора до църквата „Св. Стефан“ на Ферик, която отдалече „жана-жана“ мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Вестра за неочакваната смърт на „този велик български пераер“ се разнесла между българите, а още същата вестна в Ортакта и премного ги разтърсвала.

На следния ден, петък, следобед към 16 ч. тзвните останки на покойника били пренесени в литийно траурно шествие от дома му от архиерейте на

Св. Синод и цариградското българско сменство. Минали край архиерейно-гюрганската и арменско-топчиската църкви, дето тамозно стана приемно одачване с певни изходки и направили заутрешното погребение. Минали и край скарварския манастир, дето екзархат имел започнала молитва и после край гърцката църква по гледни, водещ към морето, но там нямало нищо лично свещеник или гърц, вратите на църквата били затворени.

Пристигнали на приетанието, където два паравола, изследователски и много народно-младичко извикавали траурната песничка. Ковчегът на покойника бил пренесен на първия паравол, дето се качили и архиерейте и свещеното и тъй пречесли покойника до кояните на Босфора до църквата „Св. Стефан“ на Ферик, която отдалече „жана-жана“ мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Вестра за неочакваната смърт на „този велик български пераер“ се разнесла между българите, а още същата вестна в Ортакта и премного ги разтърсвала.

На следния ден, петък, следобед към 16 ч. тзвните останки на покойника били пренесени в литийно траурно шествие от дома му от архиерейте на

Св. Синод и цариградското българско сменство. Минали край архиерейно-гюрганската и арменско-топчиската църкви, дето тамозно стана приемно одачване с певни изходки и направили заутрешното погребение. Минали и край скарварския манастир, дето екзархат имел започнала молитва и после край гърцката църква по гледни, водещ към морето, но там нямало нищо лично свещеник или гърц, вратите на църквата били затворени.

Пристигнали на приетанието, където два паравола, изследователски и много народно-младичко извикавали траурната песничка. Ковчегът на покойника бил пренесен на първия паравол, дето се качили и архиерейте и свещеното и тъй пречесли покойника до кояните на Босфора до църквата „Св. Стефан“ на Ферик, която отдалече „жана-жана“ мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Вестра за неочакваната смърт на „този велик български пераер“ се разнесла между българите, а още същата вестна в Ортакта и премного ги разтърсвала.

На следния ден, петък, следобед към 16 ч. тзвните останки на покойника били пренесени в литийно траурно шествие от дома му от архиерейте на

Св. Синод и цариградското българско сменство. Минали край архиерейно-гюрганската и арменско-топчиската църкви, дето тамозно стана приемно одачване с певни изходки и направили заутрешното погребение. Минали и край скарварския манастир, дето екзархат имел започнала молитва и после край гърцката църква по гледни, водещ към морето, но там нямало нищо лично свещеник или гърц, вратите на църквата били затворени.

Пристигнали на приетанието, където два паравола, изследователски и много народно-младичко извикавали траурната песничка. Ковчегът на покойника бил пренесен на първия паравол, дето се качили и архиерейте и свещеното и тъй пречесли покойника до кояните на Босфора до църквата „Св. Стефан“ на Ферик, която отдалече „жана-жана“ мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Едно светло предание в Силитра

Маялата за аязмото – Ангелушено аязмо, „Ангелушено кладенец“ – се разнесла из цяла Добруджа. Естествено е предобитието дава да се чете и поелси на старо-български, или и такива книги пожелани са имало хора речеда му, само на гърца. Не зна обаче по какви причини владиката в Силитра „молю негово“ изпратил отец Ангел „за заточение“ в Св. Гора на Атон. Този суав смутил цялото население в Добруджа и се осаждал, че в първо. Загладил мислите си за далечни страни престанали да идват. Даже и аязмото било заложено. Останал само спомен мил и свят за благочестивите възжелание на предобитието можа да доведе.

„Не се гаси туй, но не гасне“ – казва поговорката. Служил за „Ангелушено кладенец“, за „свети аязмо“ пълней сърцата на благочестивия народ от околните земи и в пречестната ареле. Загладил мислите си, като бистър бюроструен явор пълней сърцата с надежда накопаваната мечта на отец Ангел да се осъществи.

Мо е смисрете като нов Доростолски митрополит издължен в спиритата остана дядо дедически манастир, да види и мължия манастир. Благочестивите мислители и вярелии христиани изказвал желание да поствят в манастира на молитви подвиг, а в спарития има мължия манастир. Научил предаността на Ангелушено кладенец, сива наркела. Възвел миналата година в Панагалата служба с четене на св. Евлаגיעе на рани свещи, успял да посета това аязмо. Пък от волата му, наричани си в другите с име. Тръгналие, защото слав дъжд на дожд, но спирание на пътевата. Загладил „Криво воскресе“ и другите песни на Пасхална канон и

благаме, за да не се намиром, тъй както колата бе блуждал край пътя. Но е Бимокъ прието изказване – завършвайки песнето, дължат престана да рми и тъй спокоевно тръгналиме към дома. Но преди да завършим песнето, аз видях „Вълкренесене Христос“ и май в манастирото.“ Запомнемо вода от аязмото в ХЕИ-то във Търново. Оказа се, че азимента вода не е минерална, а чиста, изворна вода. Това доведе до поствит предание, че аязмото е чиста, изворна вода.

Нашето знание е, че се построи на това мисля манастир, за което официално известие манастирската управа на гр. Силитра. Благодарим на вярното предание, че аязмото е чиста, изворна вода. Това доведе до поствит предание, че аязмото е чиста, изворна вода.

Нашето знание е, че се построи на това мисля манастир, за което официално известие манастирската управа на гр. Силитра. Благодарим на вярното предание, че аязмото е чиста, изворна вода. Това доведе до поствит предание, че аязмото е чиста, изворна вода.

Пристигнали на приетанието, където два паравола, изследователски и много народно-младичко извикавали траурната песничка. Ковчегът на покойника бил пренесен на първия паравол, дето се качили и архиерейте и свещеното и тъй пречесли покойника до кояните на Босфора до църквата „Св. Стефан“ на Ферик, която отдалече „жана-жана“ мисловно ги измерват не по продължителността на живота, а по делата на човека.“ Малко живя Иларион, но стори за доброто на св. Църква, народа и Родината си.

Завръщането на Иерусалимската икона

Навършват се пет години от гостуването в София на Иерусалимската чудотворна икона на св. Богородица с Богомладенца и на частица от св. Крст. С. Богословиецът на Българската патриархия Максим и по инициатива на велепокойния митрополит Геласий съвместно пристигнали на 9 май и отпътували на 16 май 2000 г.

В България това благополучно посещение беше не само една от кулминациите при честването на 2000-годишнината от Христовото Рождество, но и едно от главните духовни събития у нас през последните десетилетия.

Гостуването на иконата надмина всички очаквания във всички си измерения. Масовите вестници преписаха църквите приложени. Предприемачи частни търговци милионно разпространява безборотригичаната на иконата. Милни хора тръгнаха от цялата страна към София и прекарваха по 10 часа без да спят, за да влязат в катедралния храм и да се поклонят на светицата.

Десетките хиляди богомолци на площад „Св. Александър Невски“, които през тези осем дни до чакалка да се срещат с иконата, всъщност претърпяваха помръкнали Божии образи в себе си и търсеха с помощта на молитвата пред иконата Божие подобие, към което са призовани.

Кой може да определи и измери качествата на едно духовно събитие?

Неговото въздействие е преди всичко в областта на неуправляемото и неизмеримото. И все пак някои от въздействията доведоха до видими резултати. В някои видими измерения обществено поведение на хората се промени към по-добро. В автобусите, такситата и в маршрутите спонтанно започнаха да се появяват все повече икони – както самата Иерусалимска, така и други. Съответно в обществения транспорт рязко и видимо намаля броят на порицателните смяхки, с които някогашни отпадъци отдавна бива смятали да се обажват. Само то въздействие на иконата беше несъмнено с тях.

Това видим пример на пръв поглед е съвсем дребен, но всъщност е много показателен. Защото той свидетелства за това как чудотворната икона осъществява и още едно небило чудо – само за няколко дни да направи българ-

ските видима по-благоприлични, по-чаровити, по-добри.

А какво ли ни станамо, ако светицата останеше постоянно да живее при нас? Или ако някогаш често да ни гостува?

Всёки, който е изживял властното, царственото, сияето, тихо и миротворно присъствие на чудотворната икона, знае, че не става дума за краткотрайни сензации, а за истински и непресъхващи благодати.

Позволява ли се обаче да се забравят?

Всъщност всички ние не можем да ги забравим. Така ги променят и са станали част от нашата духовна биография. Но светските обществени закони, подчинени на суетно гонене на „новото“, сякаш ни лишават от повода да си припомним по-често събитията и да го поживяваме отново.

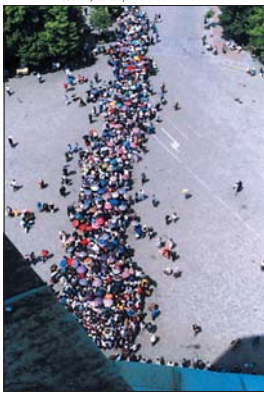
Църквата е възприела съжегодния календарен празник именно за обновения всяка година паметните духовни събития от историята на човечеството. Затова в негоднината от гостуването на Иерусалимските святецки предмети харва календарен новод (новолитурата от „кръгът“ годишнина), за да се върнем мислено към събитията и да го отпразнуваме отново. Православната Църква в Русия и в други страни има благоговейно общач да чества на определени дни многобройни чудотворни икони. Позволяват ли се чужд и на българската традиция, макар и в по-малка степен и не по съвсем същия начин. Така е например празникът „Доброутеносец“, свързан с едноименната чудотворна икона от българската синеотворна целина. Свързани с конкретни празници са и някои от иконите в Зографския манастир (Борозниската икона на св. Георги; иконата на св. Богородица Предвещателката и др.).

Сред нарастващото спонтанно възникна инициативата за подобно българско честване и вестта за Иерусалимската икона в памет на нейното първо, благополучно и чудотворно гостуване на българска земя.

Разбира се, нейното первоначално физическо честване в България е неизменно от всички нас и би имало най-голямо въздействие. Аз го трудно мога да мога се осъществява всяка година поради независещи от нас факто-

Иерусалимската икона (горе) и анонимното богомолство пред катедралния храм „Св. Александър Невски“, чиятоци би се поклонят

ри. Но само от нас зависи чрез календарно възпоминание всяка година тя да се завърта тържествено не само в сърцата на отделиците, но и в ангела на динна молитва, но и в събирното съзнание и богоосъществяване практика на Църквата като единно тяло.

Такова духовно, календарно и литургично завръщане на Иерусалимската икона на Богомладенца Христос и

Благодатният огън на Гроба Господен

Наместото, където е погребан и възкръснал Господ Исус Христос, всяка година на Велика събота от виекло до днес се повдига небесен огън. За да датират началото му, първоначално историци се опирали на писанията на светиите отци Григорий Нисийски (IV век) и Йоан Дамаскин (VIII век), които лично са били в Иерусалим и станали свидетели на това чудно явление. За Благодатния огън говорят и кривоустичните и всички поклонници, отишли на този ден в Голготата. Той като получаването на Благодатния огън се отдава само на православни патриарси, католическите демонстрирали са се оттеглили от участие в това тържество.

Хлявца хора отял път, от всякакви народности и религии се стичат в храма „Възкресение Христово“ на хълма Голгота в навечерието на Великите. В този храм се намира нещастна е пращан гроб на Христос.

Подготвката за посрещането на Благодатния огън започва още от предния ден – Велики петък, под стро-

Иерусалимският патриарх, който излиза от патриархията в Гроба Господен и носи Благодатния огън

гния надзор на полицията. Гасят се всички свещи и кандила в храма, над площадна на гроба се поставят незапалими кандила и парчета вата, след което гробната камера се затваря и запечатва.

На Велика събота, след тържественото богослужение Иерусалимският патриарх съставя тържествено си одежди и остава по възрастник. Полицаян шателно проверват дали няма по себе си нещо извънмолитвенно. Тогача разпечатват печурата на Живоносния гроб и го пукаат вътре, за да получат Благодатния огън. В целия храм се въздържа пълна тишина. В малката пещера, в тъмното, патриархът се мина на Спирител – поканата 5-10 и повече минути. И извълза всички кандила в храма се запалват. В тъмнината на гробната камера като глътка изгасваобразна мълина се спуска сянката в на площадна на Гроба Господен се посвещат ярки сини свещи, които стават все повече и повече, докато се превърнат в синяк огън. Патриархът бързо запалва дла снопа от по 33 свещи и излиза от пещерата. Изтекло от голготинското възкресение е какал пот, той миса е и състояние да върши и дава полнаша го гренат на ръме до отатра на храма. Свещенослужителите взимат запалените кандила и горещата вата и потушават огъна на гробната площад.

В отворения храм се разнася радостен шум и възторг, богомолци паят свещи и скоро виекло вече посвепа със съветната.

В продължение на 10-15 минути този огън възбеле не пари и не изгари. При това състояние отворено от хора, ако огънят би бил обикновен, неминуемо би възникнал пожар. Но през гонините това никога не се е случвало.

Иерусалимци в чудожени отнасят този огън по храмове и домове си, за да запалят угасените на Велики четвъртък кандила. Няка година есе подготвят съветна огън на Христос в канелата и дървети си. Разказват, че веднъж забранил достъп на православните християни до храма. Патриархът с народа стъпа напий, палачи и се молели. В този момент, когато износилите чачали Благодатния огън, коломата, до което стояли православните, есе силен гън се разширила и от нея шумал Нерешителният огън. Тави разплетена и обгорела колола и до двест оти на това мълоче.

А. КАРАМИХАЛЕВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

Църковен вестник		св. „Духовна култура“	
1 година	21.00 лв.	1 година	18.00 лв.
6 месеца	10.50 лв.	6 месеца	9.00 лв.
3 месеца	5.25 лв.	3 месеца	4.50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНЮД, София № 1000
ул. „Оборище“ № 4

Тел. 987-56-11

тел./факс 980-30-16

e-mail: vestnik@svs.bg

Главен редактор

ГЕОРГИ ТОДОРОВ

Република не се връща.

Георги ТОДОРОВ

Банковска сметка на Синвидално ведомство на БНЦ

НУВ Благоев, клон Европа – София, п/л. Св. Невелик № 19

Банков код: 660 96 608, сметка: 1031347018

Сметта да се използва за получаване на финансови средства,

а когато да се използва единствено за получаване на пензионни средства.

Напомена: че „Църковен вестник“ съдържа сведенията за

изображения и не винаги да се използва за обществени нужди.